

както е болнава.
Отъ една недѣля
тя е на постеля.
Съ млѣко я наливамъ,
съ камфоръ я разтривамъ
и компреси слагамъ —
нищо не помага.
Вмѣсто да здравѣе —
день изъ день тѣнѣе.

Калинка:

— Слушай, моя мила,
за да има сила —
нека да се храни
повече отъ лани.
Да играе често
на открито мѣсто,
повече въ полето
да е всѣко лѣто,
пѣснички да срича,
смѣха да обича.

И едва тогава
тя ще бжде здрава.

Свѣтулка:

— Богъ да ти помага,
докторице драга!
Азъ съмъ животинка,
нѣмамъ ни стотинка
даръ да те дарувамъ,
но ще поменувамъ,
докато съмъ жива, —
че си най-грижлива,
че си сладкодумна
и добра и умна!
А щомъ оздравѣе
и ни се засмѣе
нашта мравка мила,
азъ съмъ се решила —
по Петрови пости
да ти дойдемъ гости.

Атанасъ Душковъ

ЕЛИЧКА

Азъ съмъ кичеста еличка.
Тукъ израстнахъ азъ самичка:
въ здрачасинъ, срѣдъ тишината,
срѣдъ полянката въ гората.

Покрай менъ тъмнѣятъ бори;
горе въ синитѣ простори
бѣли облачета плуватъ
тихо надалечъ пжтуватъ.

Съ рози ме зората кичи,
цѣла въ бисери облича,
топло слънчице ме грѣе,
ручиятъ ми пѣсни пѣе. —

Грижи, ядове не зная —

вѣтрѣтъ съсъ менъ играе;
въ мойтъ клончета — ржчички
пѣятъ цѣло лѣто птички.

Иде пѣстриятъ кълвачъ
чука съ клюнъ, като ковачъ.
Чукъ-чукъ, чукъ-чукъ, не пре-
става
цѣлъ день съ мравки се го-
щава.

Идатъ горскитѣ пчелици
пеперудки и мушици
да танцуватъ изъ цвѣтията
въ мойта сѣнка срѣдъ тревата.

Ст. Цанкова-Стоянова